

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5321/2020
26.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца Градског центра за социјални рад са седиштем у Београду, Одељење Вождовац, кога заступа Лазар Крстић адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Андреј Крушкић адвокат из ..., ради лишења родитељског права, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж2 105/20 од 03.07.2020. године, у седници већа одржаној 26.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж2 105/20 од 03.07.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж2 105/20 од 03.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 2391/17 од 16.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужени делимично лиши родитељског права у односу на ББ, рођеног дана ...1999. године и ВВ, рођену ...2001. године, у погледу права на чување, подизање, образовање, заступање и одлучивање о питањима која битно утичу на живот малолетне деце. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да на име свог дела доприноса за издржавање ББ и ВВ плаћа износ од 10.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се одреде мере заштите од насиља у породици према туженом којим му се забрањује да узнемирава малолетну децу, да прилази њима, као и месту њиховог становања. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Решењем Вишег суда у Београду Гж2 105/20 од 03.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено је решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртим изреке пресуде Другог основног суда у Београду П2 2391/17 од 16.10.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и 2. Закона о парничном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 403. и 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Посебна ревизија туженог изјављена је позивањем на погрешну примену одредбе члана 207. Породичног закона. Међутим, то није довољан основ за одлучивање о посебној ревизији. Породични закон ("Службени гласник РС", бр. 18/2005, 72/2011, 6/2015), иако предвиђа сходну примену Закона о парничном поступку, наведеном одредбом у одлучивање о трошковима спора уноси и институт правичности и слободне судијске оцене. Због тога право на накнаду трошкова поступка не зависи само, како то тужени у ревизији истиче, од коначног успеха странака у спору, већ је суду остављена могућност да о накнади трошкова поступка у споровима у вези са породичним односима, какав је у конкретном случају, одлучује по слободној оцени водећи рачуна о разлозима правичности. Тиме се другостепени суд руководио доносећи одлуку да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења о главној ствари, као и разлоге на којима је заснована ревизијом побијана одлука о трошковима поступка, Врховни касациони суд је оценио да није одступљено од важећег правног схватања и праксе судова. Због тога се одлучивање о посебној ревизији туженог не може прихватити из разлога неуједначене судске праксе, а не постоји ни потреба за одлучивањем о ревизији ради разматрања правног питања од општег интереса, нити правног питања у интересу равноправности грађана, односно ради новог тумачења права.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозволјеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења другостепеног суда којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**